

IVICA GOLEC

(*Petrinja, 23. 4. 1943. – † Petrinja, 13. 8. 2017.)

Dana 23. kolovoza 2017. napustio nas je, nažalost zauvijek, dobri duh Petrinje, uvaženi istraživač petrinjske prošlosti i povijesti Banske krajine, matičar, ali prije svega dobar čovjek, Ivica Golec. Budući da sam, nakon njegova umirovljenja, održavao kontakte s njim, znao sam da je teško bolestan. Tijekom našega posljednjeg telefonskog razgovora, prilikom uskršnjih blagdana, upoznao me s činjenicom da, nažalost, neće još dugo biti među nama. Ja sam tada izrazio nadu da se to njegovo predviđanje neće ostvariti tako brzo te da ćemo se čuti za božićne blagdane, što sam mu i poželio od sveg srca. Nažalost, moja se želja nije ostvarila.

Rođen je u Petrinji 23. travnja 1943. gdje je završio osnovnu, a 1961. godine i srednju (učiteljsku) školu. Potom je u Zagrebu 1967. godine završio Visoku upravnu školu, a 1978. izvanredno i Pravni fakultet na Sveučilištu u Zagrebu. Poslije završetka Visoke upravne škole zaposlio se u petrinjskome Medicinskom centru. Tijekom Hrvatskoga proljeća sudjelovao je u osnivanju i radu Upravnoga odbora lokalnoga ogranka Matice hrvatske pa je poslije sloma Hrvatskoga proljeća morao napustiti radno mjesto u lokalnome Medicinskom centru. Istodobno su mu zabranili i istraživanje lokalne prošlosti i arhivistike, što mu je ponovno omogućeno tek s demokratskim promjenama u Hrvatskoj (1990.) kada je počeo raditi kao arhivist-istraživač regionalne prošlosti u Povijesnome arhivu u Sisku. Nakon sloma Hrvatskoga proljeća bio je gotovo dva desetljeća (1972. – 1990.) zaposlen kao pravnik u *Hidrotehni* u Zagrebu odnosno *Hidroputu* u Sisku. Ubrzo nakon demokratskih promjena u Hrvatskoj nadvio se nad njegovim rodnim gradom vihor velikosrpske agresije. S obzirom da je agresor potkraj ljeta 1991. godine okupirao Petrinju, morao je napustiti rodni grad, u kojemu je ostavio bogatu knjižnica, koja je tijekom okupacije uništena. Život u progonstvu teško je podnosio pa se odmah po oslobođenju rodnoga grada bez imalo zdvajanja odlučio biti povratnikom u svojoj rodni grad.

Unatoč tome što su mu komunističke vlasti zabranile amatersko istraživanje lokalne prošlosti, Golec se potajno bavio proučavanjem povijesti Petrinje. Pošto se zaposlio u sisačkome Povijesnom arhivu, godine 1992., nakon što je položio dodatne ispite na Odsjeku za povijest Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, upisao je poslijediplomski studij na spomenutome Odsjeku. Zatim je na tome Odsjeku prijavio disertaciju *Vojni kominitet Petrinja (Militär Cominität Petrinia) 1765.-1881.*, koja je prihvaćena i obranjena 14. veljače 1996. na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Za vrijeme izrade disertacije 1. veljače 1994. počeo je raditi na Hrvatskome institutu za povijest na projektu *Vojna krajina – građa i studije*, koji je vodio dr. sc. Mirko Valentića. Tijekom znanstvene karijere u Hrvatskome institutu za povijest proučavao je vojno-krajišku povijest, osobito Bansku krajinu, odnosno povijest svoga rodnog grada od 18. do 20. stoljeća, objavivši nekoliko monografija i više znanstvenih radova obrađujući različite povijesne teme (obrazovne, gospodarske, društvene, upravne, sportske i druge). Početkom 2009. godine otišao je u mirovinu, ali ni tada se nije prestao baviti istraživačkim radom pa je objavio više monografija među kojima treba istaknuti monografiju o hrvatskome bankarstvu u Sisačko-moslavačkoj županiji (*Razvoj novčanih zavoda na području današnje Sisačko-moslavačke županije (1860. – 1945.)*, Sisak, 2014.), o povijesti sporta u rodnome gradu (*100 godina nogometa u Petrinji (1910. – 2010.)*, Petrinja, 2010.) kao i sintetske monografije posvećene Petrinji

(*Povijest grada Petrinje (1204. – 1592. – 2014.)*, Petrinja, 2014.). Tijekom znanstvene karijere predavao je Povijest kao vanjski suradnik na Visokoj učiteljskoj školi u Petrinji.

Dr. sc. Ivica Golec bio je društveno aktivna osoba. Stoga je bio je član i predsjednik ogranka Matice hrvatske u Petrinji, počasni predsjednik Hrvatskoga pjevačkog društva *Slavuj*, član Braće Hrvatskog zmaja i pročelnik Zmajskog sijela u Sisku. Grad Petrinja dodijelio mu je Nagradu grada Petrinje za životno djelo, koja mu je srcu prirasla, a predsjednik Republike Hrvatske dr. sc. Franjo Tuđman dodijelio mu je godine 1998. orden Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića za osobite zasluge u kulturi.

Prvi sam put komunicirao s dr. sc. Ivicom Golecom ubrzo nakon dolaska u Hrvatski institut za povijest 1998. godine jer sam, kao znanstveno područje istraživanja, izabrao upravo ekonomsku povijest u ranome novom vijeku, što je djelomično bilo i njegovo područje znanstvenoga interesa. Od našega prvog razgovora ostavio je pozitivan dojam na mene svojom spremnošću da podupire i savjetuje mlade istraživače, početnike, ali i da pomogne u potrazi za odgovorima na istraživačka pitanja koja su im se nametala pri proučavanju izabrane teme. Tako je i meni spremno pomogao savjetima, što mi je tada mnogo značilo u stvaranju moje znanstvene karijere. Spremno je podržao i mene i moga kolegu Marina Manina prilikom preuzimanja vođenja sindikalne Podružnice Nezavisnoga sindikata znanosti i visokoga obrazovanja u Hrvatskome institutu za povijest. On i dr. sc. Bosiljka Janjatović, koji su bili prethodnici na čelu sindikalne Podružnice Instituta, savjetovali su nas kako bismo što uspješnije upravljali Podružnicom. Komunikaciju s njim nastavio sam i poslije njegova umirovljenja. Pri tome se uvijek zanimao za Institut, nove institutske monografije i publikacije, a posebno za sudbinu znanstvenih novaka. U tim je razgovorima uvijek suosjećao s njihovom sudbinom smatrajući da su zaslužili da im se omogući ugovor na neodređeno vrijeme kako bi im se osigurala egzistencija.

Na kraju mogu napisati da nas je napustio jedan dragi čovjek, humanist prepun razumijevanje za ljude u svojoj okolini – jednoj riječju, dobar čovjek. Nadam se da će se Bog smilovati njegovoj duši te da će ga primiti među svoje odabrane, što je svojim životom i zaslužio.

Neka mu je vječna slava i hvala.

Laka mu zemlja!

Milan Vrbanus